

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

'ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΑΚΗ

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΓΚΡΙΤΖΟΒΑΛΙ

Τῆς μάνας Μάνης γέννημα,
Πετροπουλάκη, γειά σου!
Μέ δάφναις ἐστεφάνωσες
Καὶ πάλι τ' ἄρματά σου!...

Τὰ τιμημένα τ' ἄρματα
Ποῦ βάφτισεν ἡ Κρήτη
Καὶ πέτρα, πέτρα ἄραξαν

Ἐστὸ γέρο Ψηλορείτη
Μ' ἀξέχαστα, μ' ἀθάνατα
Ματοβαμμένα ἄχνάρια

Μιὰ ἱστορία θειόχτιστη
Σέ τούρκικα κουφάρια!...

✧

Τῆς μάνας Μάνης, γέννημα!

Τῆς μάνας σου τὸ γάλα
Τῷ χει νὰ χύνη ἔστην ψυχὴ
Φρονήματα μεγάλα...

Νὰ λειονταρεύη τὴν καρδιά,
Τὰ στήθια νὰ πλαταίνῃ
Καὶ τοῦ μυαλοῦ τὴ δύναμι

Ἄκόμα νὰ πληθαίνῃ...

Ναὶ μάνα τοῦ Πετρόμπεη,
Τοῦ Κουμουνδούρου μάνα,

Ποῦ βάραγες καὶ ἔστη σκλαβιά
Τῆς ἑλευθερίας τὴ διάνα!...

Τῆς μάνας Μάνης γέννημα,
Πετροπουλάκη, γειά σου!...

Ποῦ τὰ ἄχασ' ὁ Ῥετζέπ πασσᾶς
Ἄπ' τὴν παλληκαριά σου!

Κι' ὁ Γκόλτζ, τὸ τουρκογύρισμα,
Χαλάει τὸ μυαλό του,

Χωρὶς νὰ βρῆ πῶς χάλασες
Καὶ τὸ τετράγωνό του!...

Μέ τετραγωνικὸ μυαλό,
Παιδὶ τῆς μάνας Μάνης

Δέ σκιάζεις ἀπὸ σχέδια
Τὴν πούσουλα δὲν χάνεις!...

✧

Λειοντάρι, σὺ, λειοντάρεφες
Καὶ τὸ λεβέντη γυιό σου

Κ' ἔδειξε στῆθος ἔστη φωτιά
Τὸ λειονταρόπουλό σου!..

Μὰ κρῖμα! ὅτι π' ἄρχιζε

Γλυκὰ ν' ἀσπρογαλιάζῃ
Τῆς λευθερίας τὸ χάραμμα

Κ' ἐκεῖ π' ἀκόμα στάζει

Τὸ αἷμα τῶν Ἀγαρηνῶν
Ῥουμπίνι ἔστὸ σπαθί σου

Σοῦ σκούζ' ἡ ἀτιμὴ Φραγκιά
« — Λειοντάρι, ἀφοπλίσου!... »

ΣΤΟ ΓΙΑΤΑΓΑΝΑ

ΑΝΑΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Ὁ Γιαταγάνας ὄνομα παληκαριᾶ γιομάτο! . . .
 Μὲ τέτοιο λεβεντόνομα καὶ ποιὸς ἡγοκαρδίξει ;
 Ποιὸς βάζει κάτω τ' ἄρματα καὶ τὸ κεφάλι κάτω ; . . .
 Μυρίζει αἷμα καὶ σφαγὴ, καὶ κλεφτουργιὰ μυρίζει
 Καὶ τοῦ εἰκοσιένα μας τὴ λεβεντιὰ θυμίζει ! . . . :
 Κι' ὁ Γιαταγάνας τίμησε, ἀλήθεια τ' ὄνομά του,
 Τ' ἀξίζει κλεφτοτράγουδο γιὰ τὴν παληκαριὰ του,
 Τ' ἀξίζει κάμποι καὶ βουνὰ καὶ λόγγοι καὶ ραχούλαις
 Ἄητοί, ξηφτέρια, πέρδικες, ἀπιδόνια καὶ μυρτσούλαις
 Νὰ γύνουνε παράπονο πικρὸ ἔσθ' ὁ θάνατό του,
 Γιατ' ἔπεσε πριχοῦ νὰ βγῆ ἀλήθεια τ' ὄνειρό του !
 Πριχοῦ νὰ πέσουν θρύμματα γιαταγιανοκομμένα,
 Καὶ τῆς σκλαβιάς τὰ σίδερα τὰ ματοβαρτισμένα ! . . .



Ἄ ! τί λειοντάρι ! γύνεται μὲ ἄλλα παληκαρία ,
 Μέσα σ' ἀμέτρητη Τουρκιὰ ! μετράτε τὰ κουφάρια

Ποῦ στρώνει καὶ πετᾷ μπροστά . . . ἔσθ' ὁ χῶμα δὲν ἀγγίζει
 Ὅλο σ' ἀνθρώπινο χαλὶ πατᾶ καὶ δρασκελίζει ! . . .
 Μὰ ξάφν' ὁ καπετάνιός του λαβόνεται καὶ πέφτει . . .
 Κι' ὁ Γιαταγάνας μονομιᾶς, μὲ γλιγωράδα Κλέφτη,
 Ἐεστηθωμένος, ἄγριος, γιὰ δὲς τε τον ! ἀδράζει
 Τοῦ Δημητρέσσα τὸ σπαθί, ποῦ σφάζει, σφάζει, σφάζει,
 Βόσκει πὲ τούρκικα κορμιὰ, χαροδρεπᾶνι μοιάζει
 Καὶ χαϊμαλι τ' ἀγαρηνὰ κεφάλια κατεβάζει . . .
 Ἄνοιώθει, λὲς, καὶ τὸ σπαθί ποιά φούχτα τὸ φουχτόνει
 Καὶ γιὰ τὸ Δημητρέσσα του τοὺς πλιότερους σκοτόνει . . .
 Ἄν' νὰ ἔθελε τριγύρω του μνημεῖο νὰ τοῦ στήσῃ
 Ἄπὸ κουφάρια τούρκικα νὰ τὸν μαστοστολιῇ ! . . .



Μὰ κεί π' ἀκόμα τὸ σπαθί ἀγαρηνούς ἔδιψοῦσε,
 Καὶ τὴν ἀμέτρητη Τουρκιὰ κοκκαλοπελεκοῦσε,
 Βαρεῖα βαρεῖα λαβωματιὰ τὸ Γιαταγάνα γέρνει,
 Καὶ ἔστα φτερεὰ τῆς ἀψηλᾶ ἢ δοξα τονε πέφνει ! . . .

9 10 ΚΑΙ 11 ΜΑΙΟΥ

Τριᾶς ἀγίων ἡμερῶν. Μᾶς χωρίζουν ἀπ' αὐτῶν δύο μόλις ἔτη καὶ νομίζεις ὅτι μᾶς χωρίζουν αἰῶνες. Τὰς ἐλθισμονήσαμεν. Ἡ ἀχάριστος ἡμῶν μνήμη ἐγράψεν ἐπὶ τῆς ἐπιτυμβίου αὐτῆς πλακῶς τὴν λέξιν «**Ἄθηνα**». Κανὲν μνημόσυνον ἐθνικόν, καμμία ἐθνικὴ τελετὴ δι' αὐτάς. Οὔτε εἰς στρατιωτικὴς εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού, οὔτε μίᾳ λέξις ψαλμωδίας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Μητροπόλεως.

Ἡ κυβέρνησις τοῦ Τρικούπη εἶναι τόσον ἀπασχολημένη εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν μετὰ τῆς Τουρκίας σαλευομένων σχέσεών μας, ὥστε ἀποφεύγει πᾶν ὅ,τι θὰ ἠδύνατο νὰ διαταράξῃ αὐτάς. Ἐπειτα ἡ κυβέρνησις αὕτη πῶς θέλετε νὰ ἐορτάσῃ τὴν μνήμην ἐθνικῶν ἡμερῶν, ὧν ἡ δάφνη οφείλεται εἰς τὰς ἡμέρας τῆς πρωθυπουργίας τοῦ Δηλιγιάννη;

Καὶ τί θὰ ἔλεγεν ἡ Τουρκία ἂν ἔβλεπε μνημόσυνον τελούμενον εἰς ἀνάμνησιν τῶν τουρκομάχων αὐτῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς οἱ Πετροπουλάκται, οἱ Λωρηδες, οἱ Δουμπιῶται, οἱ Δημητρέσσαί, οἱ Κακλαμάροι, οἱ Γιαταγάναι, οἱ Δημητρακόπουλοι, οἱ Γαληγάληδες, οἱ Γκαβέραι καὶ τόσοι ἄλλοι ἥρωες ἔδειξαν ὅτι ῥέει ἔτι εἰς τὰς φλέβας ἡμῶν τὸ αἷμα τοῦ 21 καὶ ἡ Ἑλλάς εἶναι πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ τὸ χύσῃ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν δούλων τέκνων τῆς :

Τώρα μάλιστα, ἀφοῦ εἰς τόσα ἄλλα προσετέθη καὶ τὸ εἰσέτι ὡς ἐκκερεμὲς δυνάμενον νὰ θεωρηθῆ ζήτημα τοῦ Πανουργιᾶ, ἡ ἀπέναντι τῆς Ὑψηλῆς Πύλης θέσις τοῦ κ. Τρικούπη εἶναι τόσον λεπτή, ὅσον ἡ ὀριξ ἐκείνη ἥτις ἀποτελεῖ τὴν γέφυραν τὴν ἄγουσαν τοὺς πιστοὺς εἰς τὸν Μωαμεθανικὸν παράδεισον.

Ἐξ ἄλλου δὲ ἡ τῆς ἀντιπολιτεύσεως προαγγελουμένη ὡς βεβαία νίκη ἐν Θεσσαλίᾳ διὰ τοῦ ὑποψηφίου αὐτῆς κ. Γεωργιάδου σκοτίζει τόσον τὸν κ. πρόεδρον, ὥστε ἡ 9, 10 καὶ 11 Μαΐου εἶναι δι' αὐτὸν ἀπλακὶ ἡμερομηνία. Φαντάσθητε ἂν ἦναι δυνατὸν νὰ ἐνθουμῆται τέτοια περασμένα πράγματα, ἀφοῦ κινδυνεύει νὰ χάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ ἐν Θεσσαλίᾳ γόητρον τοῦ ἡττώμενος κατὰ κράτος ἐν βουλευτικῇ ἐκλογῇ

παρ' ἐνὸς τῶν ἄλλοτε φανατικωτέρων ὀπαδῶν του, ὃν εἶχε πάντοτε εἰς τὰ δεξιὰ του, ὃν ἐθεώρει διὰ τὴν Θεσσαλίαν, δεξί του χέρι.

Ἡ ΜΗ ΕΞΕΛΕΓΕΙΣ ΤΟΥ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΥ

Πῶς δὲν ἐγείνεν ἀκόμη καὶ τοῦ Ταχυδρομείου ἡ ἐξέλεξις ; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀπευθύνουν πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους ἀποροῦντες διὰ τὸ ἀνεξέλεγκτον μιᾶς τῶν σπουδαιοτέρων ἀρτηριῶν τοῦ δημοσίου πλούτου. Ἀπὸ τοῦ 1833, ἤτοι ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ, τὸ Ταχυδρομεῖόν μας εἶναι παρθένον ἀπὸ πάσης ἐξελέγξεως, ἐνῶ ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτοῦ ἀνεσοκατέβηκαν διευθυνταὶ χαρτοπαῖκται καὶ ἐλλειμματιᾶι, φρικὴ δὲ καταλαμβάνει πάντα τίμιον καὶ φορολογούμενον πολίτην (καὶ τίνα δὲν φορολογεῖ τὸ Ταχυδρομεῖον ;) ἀναλογιζόμενον ὅτι ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς ταχυδρομικῆς διευθύνσεως ἐκάθητό ποτε καὶ ὁ φέρων τὰ ἐντιμότερα παράσημα Μανσόλας, ὁ ἐν Παρισίοις νῦν μεθ' ἑταίρων ἀπολαύων τῶν κλοπιμαίων αὐτοῦ.

Ὁ διοργανισμὸς τῶν τοῦ Ταχυδρομείου εἶναι τοιοῦτος, ὥστε εὐρὴ ἀνοίγει τὸ στάδιον τῶ θέλοντι νὰ καταχρασθῇ.

Φαντάσθητε ὅτι δὲν ὑπάρχει βιβλίον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ καταχωρῶνται αἱ ἐπιστρεφόμεναι συστημέναι ἐπιστολαί. Ἄν αἱ συστημέναι αὐταὶ καίωνται, ἀφοῦ ἀφαιρεθῇ τὸ ἐν αὐταῖς χρηματικὸν ποσόν, πόθεν θὰ μάθῃ τις τί ποσὸν ἐνεκολλοῦντο ; Ἀπὸ δὲ τοῦ 1833 μέχρι σήμερον πόσαι ἄρα γε τοιαῦται ἐπιστολαὶ δὲν ἐπεστράφησαν, μὴ εὐρεθέντων διὰ διαφόρους λόγους τῶν πρὸς οὓς ἐπεστέλλοντο ;

Ἐπειτα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ὡς λέγεται, συμβαίνουν καὶ ἄλλα παρατράγωδα.

Ἡ προμήθεια τοῦ χάρτου τῶν ἀπείρων ἐντύπων αὐτοῦ γίνεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ φεύγει χρῆμα ἑλληνικὸν εἰς ξένα θυλάκια, ἐνῶ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ γίνετο χρῆσις ἑλληνικοῦ χάρτου, ἀφοῦ δόξα τῶ μακαρίτη Βαρουξάκη γενομένου θύματι τῆς μὴ ὑποστηρίξεως αὐτοῦ παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ἔχομεν ἑλληνικὸν χαρτοποιεῖον καὶ δὲν ἀπέχει πολὺ τοῦ ταχυδρομείου τὸ κατὰστημα τοῦ κ. Κατσουροπούλου, ὃπου πωλεῖται χάρτης αὐτοῦ.

Ευελπιστούμεν ὅτι, ἐπὶ τῆς Διευθύνσεως τοῦ βέκτου, τοῦ δραστηρίου ἀναμορφωτοῦ τῆς ταχυδρομικῆς ὑπηρεσίας κ. Καζάκης, ὅστις ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐργάζεται ὑπὲρ βελτιώσεως τῶν κακῶς ἐχόντων καὶ ὄνειροπολεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Ταχυδρομεῖον ἀγγλικὸν τὴν ἀκρίβειαν, τὴν τάξιν, τὴν ταχύτητα καὶ τὴν τιμωσύνην, καὶ ἐξελέγξῃς θὰ ἐνεργηθῶσιν εἰς πάντα τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα τοῦ ταχυδρομείου κατεργόμενα μέχρι τῆς χρήσεως τοῦ ἐν αὐτῷ ἰσπανικοῦ κηροῦ καὶ τοῦ σπάγγου καὶ θὰ λείψῃ ἢ μέχρι τοῦδε μαρινάτη κατάστασις, εἰς πάντα δὲ μὴ συμμορφούμενον πρὸς τὰ φρέσκα μέτρα θὰ φωνήσῃ ὁ κ. Καζάκης «τράβα σπάγγου».

ΕΞΕΛΕΓΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΕΑΘΗΝΑΙ

Ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ταμείου τοῦ φρουραρχείου ἐξήλεγξεν αὐτὸ καὶ εἶδεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει, λεπτότακιστὸ δὲν ἔλειπε, τοῦθ' ὅπερ προῦκάλεσεν ἐπαίνους, πάλιν καὶ συγχαρητήρια σπουδαίων συναδέλφων τῆ κυβερνήσει συμπαθουσῶν, καὶ τὸ περὶ ἀληθείας ἐκεῖνον ἀντιστρεφουσῶν εἰς *Φίλη μὲν ἡ ἀλήθεια φίλτατος δὲ Πλάτων* (ἀνάγνωθι Χαρίλαος, ἢ Ἀλκιβιάδης, ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλης). Ἀπὸ πολλοῦ στεντορεῖα τῆ φωνῆ, ἡ **Χώρα** μὲ τὴν ἀρχιλόχειον σατυρικότητά της καὶ ἡ **Πρωῦα** μὲ τὰς περιφραστικὰς τοῦ ὕψους αὐτῆς καμπὰς, δὲν ἔπαυον βοῶσαι κεκραγυῖαι καὶ λέγουσαι ὅτι ἐν τῇ προμνηθείᾳ τοῦ **χόρτου** διὰ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ ἐγένετο κατάχρησις καὶ τὰς διαβεβαιώσεις αὐτῶν οὐδεὶς διέψευσε ρητῶς. Τελευταῖον δὲ μετὰ τὸ αἴσιον ἀποτέλεσμα τῆς ἐξελέγξεως τοῦ Φρουραρχικοῦ ταμείου, ἡ **Πρωῦα**, διὰ θαυμασίου τὴν σαφήνειαν ἄρθρου ἔχοντος τῶν ἀριθμῶν τὴν πειστικὴν εὐγλωττίαν (ἴδε φύλλον **Πρωῦας**, τῆς Κυριακῆς 8 Μαΐου, ὑπ' ἀριθ. 2,803) ἀποδεικνύει ὅτι ἡ τοῦ χόρτου βρωμοδουλειὰ ἐζημίωσε τὸ δημόσιον, ἐπ' ὠφελείᾳ φίλων τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὑπὲρ τὰς **400,000** δραχμῶν! Διεπράχθησαν πλασταὶ προκηρύξεις δημοπρασίας, ἐσουφροποιήθησαν τέλη χαρτοσήμου κτλ. κτλ. ἀλλὰ πάλιν, ἀφοῦ ἐπῆρεν ἄριστα καὶ τὸ φρουραρχικὸν

ταμεῖον, ἅς πᾶν νὰ βουρλιζῶνται οἱ τὴν *ἀμαρτωλὴν*, ὡς λέγει ἡ *Πρωῦα*, ὑπόθεσιν τοῦ χόρτου ἀναμασσῶντες.

Μακάριοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν Τρικουπικὸν σταῦλον, αὐτοὶ γὰρ ἀφθόνῳ χόρτῳ χορτασθήσονται.

ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ Η ΜΑΝΩΛΑΔΑ.

Ἄναγινώσκωμεν ἐν τῇ *Χώρα* τοῦ φοβεροῦ Σακελλαριάδου :

Ἴκανοὶ ὄπλοφόροι τοῦ διαδόχου, φουστανελλοφόροι, ὀπλιτῶν καὶ στολῆν εὐζώνων στρατιωτῶν ἔχοντες, ἔφθασαν εἰς Μανωλάδα, ἡγουμένου φραγκοφορεμένου τινός. Ἦν ἀπεκάλουν γραμματέα τοῦ ἐπιστάτου κ. Βαλασαμάκη. Τί ἤθελον οἱ ὄπλοφόροι οὗτοι, οὓς ὤπλισαν καὶ ἐνέδυσαν, ὡς τοὺς εὐζώνους; εὐνότητον. Νὰ πτοήσωσι τοὺς κατοίκους, ὅπως ὑποταχθῶσιν εἰς τὰς ὀρέξεις τοῦ αὐθέντου. Τὰ κατόπιν γενόμενα μαρτυροῦσι κατὰ πόσον ὁ πονηρὸς οὗτος σκοπὸς ἐπέτυχεν. Ὁ φραγκοφορεμένος καὶ τινες τῶν ὄπλοφόρων κατέλυσαν εἰς τὸ ὄμμαρξέον, διὰ δὲ τοὺς ἐπιλοίπους, ἄγνωστον μὲ ποτον δικάτωμα, ἐξητήθησαν καταλύματα παρὰ τῶν κατοίκων. Ἀρνηθέντων δὲ τῶν κατοίκων νὰ ἐύσωσι καταλύματα καὶ περιφρονησάντων τοὺς σπιτίους τοῦ αὐθέντου, ἠναγκάσθησαν οὗτοι νὰ ζητήσωσιν ἄστυλον εἰς γάνιον τι ἀπέχον τοῦ χωρίου ἡμίσειαν ὥραν.

Οἱ ὑπὲρ ἐστίων καὶ ἑμῶν ἀγωνιζόμενοι κάτοικοι τῆς Μανωλάδος ὀργιζόμενοι καὶ γαλεπαίνοντες διὰ τὰς συγνάς ταύτας ἐπισκέψαι τῶν ὄπλοφόρων τοῦ διαδόχου μας, τῶν δίκην δροικτηθῶν εἰσελαυνόντων εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων των, συναθροισθέντες εἰς πάνδημον συνέλευσιν μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν ἀπεφάσισαν μίξ φωνῆ καὶ θουλήσει ἔκωσιν διηνεκὴ καὶ ἀδελφικὴν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἀπαραγράπτων παντὶ Ἑλληνι δικαιωμάτων των, καὶ τὴν ἀνεγερσιν ἀναθέματος κατὰ τῶν ἐργαζομένων καὶ ἀποδεχομένων τὴν ὑποούλωσιν των! Μετὰ τὴν ὁμόθυμον ταύτην ἀπόφασιν διεχύθησαν ἀνά τὰς ὁδοὺς ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ συντάγματος. Ἢ πάνδημος αὕτη διαδήλωσις ἐσταμάτησε πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς κωμοπόλεως. Πάντες ἀπεκαλύφθησαν, ἐγρονάτισαν ἄνδρες γυναῖκες καὶ παιδία καὶ ὠρκίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματος τῆς Πίσσεως καὶ τῆς Πατρίδος νὰ ὑποστηρίξωσι πάντες ὁμοῦ, μὲ μίαν γνώμην καὶ θέλησιν, τὰ δικαιώματα των μέχρι τοῦ αἰδουάτου, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φύγωσι πάντες ὁμοῦ εἰς ξενίαν γῆν, ἀφίνοντες ἔρημον τὸν τόπον των εἰς τὴν διαρπαγὴν τῶν παρανόμως θελόντων νὰ κυριεύσωσιν αὐτόν. Κατὰ τὴν διαδήλωσιν πλὴν πολλῶν ἄλλων ἠκούοντο αἱ κραυγαὶ, *κἀ τω ἡ ὀου λεία, κἀ τω τὸ το πιά τικ ο*.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἦ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Καὶ ἔκαμεν ἐν βῆμα διὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸ πένθιμον ἀκάτιον ὅπερ ἔφερε τὸ πτώμα τοῦ Μαχμούτ Βέη.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὕγρα κόνις ἐμαστίγωσε τὸ πρόσωπόν του, φοβερὸς πάταγος ἠκούσθη, καὶ νέφος ὕδατῶν τῷ ἀπέκρυψε τὴν λέμβον.

Κατὰπληκτος, ἐμβρόντητος, ἐξαλλος ὁ Μουράτ ὅστις ὀπισθοχώρησε κατ' ἀρχάς, ἔκυψεν ἐκ νέου, ἄνωθεν τῆς δεξαμενῆς καὶ εἶδεν ἐκθρῶσκοντα ἀληθῆ καταρράκτην.

Ἦτο ποταμὸς αἴφνης εἰσβάλλων εἰς τὴν δεξαμενὴν, ποταμὸς τοῦ ὁποίου τ' ἀφρίζοντα νερὰ ἐστροβιλίζοντο πρὸ τῶν ποδῶν του καὶ ἀπόθωνον τὴν ἀπαισίαν λέμβον πρὸς τὰ ζοφερὰ βάθη τῆς ὑπογείου λίμνης.

Ἦδη εἶχεν ἐξαφανισθῆ, καὶ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἀντανεκλάτο μόνον ἐπὶ τῶν κυμάτων ἅτινα παρήγε τὸ ρεῦμα.

Ἀπαλλαγὴς τοῦ δεινοῦ ὄραματος, ὁ δυστυχὴς ἐφέντης ἀνεθάρρησεν ὀλίγον καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τὰ νῶτα, διὰ νὰ σκερθῇ περὶ τῆς παραδόξου σκηνῆς ἧς ὑπῆρξε μάρτυς.

Ὅτι τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἦτο τοῦ πατρὸς του δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλλῃ ὁ Μουράτ.

Τὸ σῶμα ἦτο πλέον σκελετὸν, ἀλλ' ἡ ῥακῶδης στολὴ του ἐφανέρονεν ἀρκούντως ὅτι ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς δεξαμενῆς σαλευόμενος ἐπιβάτης ἀνῆκεν εἰς τὸν ὀθωμανικὸν στρατόν.

Λοιπὸν, τίς ἄλλος παρὰ τὸν Μαχμούτ βέην θὰ ἐτόλμησε νὰ πλεύσῃ ἐπὶ τῶν ὕδατων ἐκείνων τῶν ὁποίων καὶ μόνῃ ἡ θεὰ ἐπάγονεν ἐκ φρίκης τὸν νεαρόν καὶ ἀτρόμητον ὑπολοχαγόν;

Βεβαίως ὁ ὅσον ἀτυχὴς τὸσον καὶ τολμηρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν ἦτο εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ Χαριτίδου μισθουμένων κακούργων.

Ἡ στεγνὴ δεξαμενὴ ὅπου οἱ φαῦλοι ἐκεῖνοι ἀπέθετον τὴν λείαν των δὲν συνεκοινώνει μετὰ τῆς πλήρους ὕδατος εἰμῆ διὰ διόδου ἧς πιθανῶς δὲν ὑπώπτευσον τὴν ὑπαρξιν, διότι οὐδὲν συμφέρον εἶχον νὰ τὴν ζητήσουν, ἀφοῦ διὰ τοῦ ὑδραγωγείου συνεκοινώνουν μετὰ τοῦ ὑπογείου ὅπου ἀπεθήκευον τὰ κλοπιμαῖα.

Τὴν διόδον ταύτην ὁ Μουράτ ἀνεκάλυψε κατὰ τύχην, καὶ

Δυστυχώς τ' ἄλλα μας σπουδαία φύλλα βεβουλημένα εἰς τὴν αὐλικότητά των προσπαθῶν μὲ τὰ γραφόμενά των νὰ πνίξουν τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ γελοιοποιήσουν, διὰ τῆς εὐτραπελογραφίας αὐτῶν, τῆς δικαίας διαμαρτυρίας τῶν θυμάτων τῆς αὐλικῆς πλεονεξίας.

Ἐὰν δὲν εἴχομεν ἕνα Σακελλαριάδην, ἔπρεπε νὰ τὸν ἐφεύρωμεν. Εἶναι αὐτὸς σφόδρα ὑπὸ ἀτλήν ἐργαζομένη καὶ κτυπῶσα ἐπὶ ἄκμονος. Ἀλλοίμονον εἰς ἐσῆνον ὅστις τολμήσῃ νὰ βάλῃ τὸν δάκτυλόν του μεταξὺ τῶν δύο !

Εἰς τὴν ἐξελεγεῖν τοῦ Φρογγραφείου.

*Α! τί ἐξελεγξῆς ! ποτὲ δὲν εἶδον αἱ Ἀθηναί, Ἐξελεγξῆν τόσῳ κενῶν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι !

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Οὐμβέρτος καὶ Γεώργιος.— Ἀπὸ λαμπρὰν ἀνταπόκρισιν τῆς **Χώρας** τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ Σακελλαριάδου (ἴδε **Χώραν** τῆς 10 Μαΐου ἀριθ. 365) ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς ῥαμπαραδικὴν περικοπήν, ἐνεργούντες ἐπ' αὐτῆς ῥαμπαραδικῶ δικαίωματι, συντηρητικὴν κατάσχεσιν, ὅσῳ καὶ ἂν δὲν ᾖ συντηρητικὴ αὐτὴ ἢ συντηρητικοὶ ἡμεῖς. Ἴδου ἡ ἐν λόγῳ περικοπή :

«Ὁ Οὐμβέρτος εἶναι Ἰταλὸς καὶ ἀνάσσει Ἰταλῶν. Ὁ Γεώργιος εἶναι Δανὸς καὶ ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸν πρῶτον ἢ Ἰταλίαν εἶναι Πατρις καὶ οἱ Ἰταλοὶ συμπατριῶταί του. Διὰ τὸν δεύτερον ἢ Ἑλλὰς εἶναι μεταλλεῖον καὶ οἱ Ἕλληνας ἀπλοὶ ἐν αὐτῷ ἐργάται. Ἡ Πατρις ἐμπνέει τὴν ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπάρησιν. Τὰ μεταλλεῖα οὐδύνουν τὴν πρὸς τὸ χρηματίζεσθαι ἔφεσιν καὶ ἐντείνουν τὴν πρὸς παντοίας ἀπολαύσεις ῥοπίν.»

Ἀλλὰ ζητήσατε τὸ περιέχον τὴν ἀνταπόκρισιν φύλλον τῆς **Χώρας** καὶ θὰ ραγίσῃ ἡ καρδιά σας μὲ τὴν περιγραφὴν τῶν ἐκ τῆς εὐλογίας δεινοπαθημάτων τοῦ προσφιλοῦς τῷ **Ραμπαραῖ** παπραϊκοῦ λαοῦ.

Ἐν τῇ ἀνταποκρίσει ταύτῃ θὰ ἴδῃτε πῶς ἀπέφυγεν ὁ βασιλεὺς νὰ διέλθῃ ἐκ Πατρῶν διὰ τὸν φόβον τῆς εὐλογίας

πειζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἐν ἧ διετέλει ἢ νὰ διαφύγῃ ἢ νὰ χαθῇ.

Ἄλλως δὲ, ἐκ τῆς δυσκολίας μεθ' ἧς ἐξετόπιτε τὸν φράσσοντα τὴν εἰσοδὸν λίθον, ἔκρινεν ὅτι ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦτο ἀκίνητος ἐπὶ τῶν ἐσκωριασμένων στροφίγων του.

Ἴσως μάλιστα δὲν μετετοπίσθη ἀπὸ αἰῶνων, διότι δὲν ἦτο πολὺ βέβαιον ὅτι ὁ συναγματάρχης ἠκολούθησε, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν μεγάλην στέρναν, τὴν ἐδὸν ἦν ἐτράπη ὁ Μουράτ εἰκοσι ἔτη μετὰ τὴν στέρησιν τοῦ πατρός του.

Οὕτω ἐξηγεῖτο ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισις τοῦ Μαχμουτ Βῆ.

Κατελθὼν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς παλαιᾶς Βυζαντιακῆς γῆς, δὲν ἐπανήλθε καὶ ἡ ἄβυσσος ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τοῦ θλιβεροῦ τέλους του.

Ἄλλ' ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν κινδυνώδη κατάβασιν ἐξ ἧς ἀπώλεσε τὴν ζωὴν, θὰ εἶχεν ἀκριβεῖς ὁδηγίας περὶ τῆς τοποθεσίας τῶν ὑπὸ πάντων ἀγνοουμένων ὑποχθονίων ὑδάτων.

Ὅθεν ἡ στέρνα ἐν ἧ εὖρε τὸν θάνατον ἔκρυπτε τὸν θησαυρὸν τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, καὶ ἂν εὕρισκετο ἐκεῖ ὁ θησαυρὸς πῶς ἔλαβεν ἕνα μόνον ἐξ αὐτοῦ ἀδάμαντα μεγάλης ἀξίας καὶ τινὰς ὀλιγώτερον πολυτίμους λίθους ;

Διατί εὐρῶν αὐτὸν δὲν τὸν ἀφῆρσεν ὀλόκληρον ; Διατί ἐπανήλθεν ἵνα καταρροήσῃ νέων κινδύνων ; Καὶ πρὸ πάντων πῶς, ἀφ' ἧς ἀπαξ διέφυγε τοὺς κινδύνους τούτους, ἐγένετο

ἐνῶ ὁ τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτος, ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν κρουσμάτων χολέρας μαινομένης ἐν Νεαπόλει ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, «ὅπως ἀφ' ἐνός μὲν ἐμπνεύσῃ θάρρος εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ πανικοῦ εὐλόγῳ, καταληφθέντας καὶ διὰ τοῦτο εὐκολώτερον προσβαλλομένους κατοίκους, ἐξ ἄλλου δὲ καταστήσῃ διὰ τῆς προσωπικῆς του παρουσίας ἀποτελεσματικὸν τὸν κατὰ τῆς φοβερᾶς νόσου πόλεμον, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο». Ἀφίνομεν ὅτι ἤγειρε γενναίως τὸ θαλάντιόν του.

Ἄλλὰ ποῦ σύγκρισις ; Κολιὸς καὶ Κολιὸς !



Πλαστοπαγωτωποιία.— Ἡ **Νέκ' Ἐφημερίς** ἔγραψεν εἰς τὰ κοιτωρικά τῆς χθὲς τὰ ἐξῆς : «Τὸ ὑπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης γνωστὸν **Ζαχαροπλαστεῖον** τοῦ κ. Θωμᾶ Βαλσάμη ἐτοιμάζει σήμερον μίαν surprise, παγωτὸν . . . mon repos γευστικώτατον καὶ τεχνικώτατον.» Αὐτὸ ἦτο μία surprise ἀληθῶς διὰ τὸν **Ραμπαραῖ**. Τὸ mon repos εἶναι παγωτὸν τὸ ὅποιον ἐφεύρην ὁ ἐξοχος παγωτωποιοὺς κ. Κωνσταντῖνος Γιαννάκης καὶ τὸ ἐβάπτισεν οὕτω ὁ **Ραμπαραῖς**, τὸ δὲ μυστικὸν τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ εἰς οὐδένα ἄλλον, ἐκτὸς τοῦ ἐφευρέτου, εἶναι γνωστὸν. Πῶς λοιπὸν τολμοῦν ἄλλοι νὰ μᾶς παρουσιάσουν ὑπὸ τοιοῦτον ὄνομα τίς οἶδε τί ἐξάμβλωμα τῆς τέχνης αὐτῶν ; Ὁ **Ραμπαραῖς**, ὡς νοδός, ἐννοεῖ νὰ ὑπερασπίσῃ μέχρι τοῦ Ἀρείου Πάγου τὸ βαπτιστικὸν τοῦ παγωτῶν καὶ ἄς πᾶ νὰ κἀνῃ **ρεκλάμαις** ἢ νονά του ὑπὲρ τοῦ πλαστοπαγωτωποισάντος τὸ **μὸν ρεπό** του. Ἐνα εἶναι τὸ **μὸν ρεπό** καὶ ἕνας ὁ ἐφευρέτης αὐτοῦ Κωνσταντῖνος Γιαννάκης.

Μεταξὺ δύο ἐξωθεν τοῦ **Ζαχαροπλαστείου** τοῦ κ. Βαλσάμη χθὲς ;

— Πᾶμε μέσα ἔς τὸν Βαλσάμη νὰ ρᾶμε ἕνα **μὸν ρεπό** ;

— Μὰ ξέρω κι' ἐγώ ! φοβοῦμαι νὰ μὴν πῆρ' ὁ Βαλσάμης κι' **ἰδουλομάωσι** μερικὰ ἀπὸ τοῦ Κωνσταντῖνου Γιαννάκη, κι' ἐγώ δὲν ἐννοῶ νὰ φάω **μούμια** ἀντὶ **μὸν ρεπό** ;

Καὶ νὰ διαπράττωνται αὐτὰ ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ὑπουργεῖου τῆς δικαιοσύνης ! Ὅριστε δικαιοσύνη !



νετο θῦμα δευτέρας ἐκδρομῆς, ἢν ἀνήγγειλεν ὡς τελευταίαν τῷ Ἀπτουλ Κερίμ ;

Τὰ προβλήματα ταῦτα ἐπανέρερον εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ Μουράτ τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του παράδοξα.

Ἡ λέμβος εἶχεν ἐξαφανισθῆ, καὶ τὰ ὕδατα κατέπιπτον σφοδρῶς εἰς τὴν δεξαμενὴν, ἧτις ἐπληροῦντο ταχέως.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὁ ποταμὸς ἔπαυσε τρέχων καὶ ἡ παλῖρροια ἐπανεφέρε τὸ φρικῶδες πορθμεῖον πρὸς τὸ κρηπίδωμα.

Ὁ Μουράτ ἔβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ἔφυγε μέχρι τῆς γωνίας τοῦ τείχους.

Καὶ ὁ Μαχμουτ ἀναμφιβόλως θὰ κατῆλθεν εἰς τὰς ἀβύσσους ἐκεῖνας μετὰ φανοῦ τὸν ὅποιον εἶδε σθενούμενον, καὶ μόνος, ἀβοήθητος, ἀπελπὶς, ἀνέμενεν ὑπερήφανος καὶ καρτερικὸς ἕως ὅτου θέσῃ τέρμα εἰς τὰ δεινά του ὁ Ἀλλάχ.

Ἀπέθανεν ἐνθιμούμενος τὸν υἱόν του, κατακεκλιμένος ἴσως ἐπὶ τῶν θησαυρῶν οὓς ἀπέσπατε τῆς μυστηριώδους κρύπτῃς, ὅπου ἐκοιμῶντο ἀπὸ τετρακοσίων ἐτῶν, τὸ δὲ σκελετὸν αὐτοῦ πλανώμενον ἐπὶ τῶν ζοφερῶν ὑδάτων ἐφαίνετο κρᾶζον ἐκδίκησιν.

Ὁ Μουράτ διειδὼν ἀπαξ ἔτι αὐτὸ, ὑπὸ τὰς τρεμούσας τοῦ φανοῦ τοῦ ἀκτίνας, αἵτινες μόλις διεπέρων τὴν σκοτίαν τῆς βαθείας στέρνας καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ ν' ἀπορύγῃ τὸ φοβερὸν θέαμα.

Ἡ ἐμφάνισις διήρκεσε μίαν μόνον στιγμὴν. Ὁ ὑποχθό-

Διαλύσου! — Τὴν κραυγὴν ταύτην σφενδονίζει κατὰ τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν ἀποφασίσας καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀπαραίτητον σῶμα νὰ κολλήσῃ τὴν κορπὴν βερτουζα τῆς οἰκονομίας. Περιορίσας εἰς εἰκοσιπεντάδραχμον μόνον κατὰ μῆνα τὸν μισθὸν τοῦ χωροφύλακος ἀναγκάζει τοὺς ἄνδρας τῆς χωροφυλακῆς νὰ σπεύδωσιν ἄθροιοι εἰς αἴτησιν ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας, ἣν ἐξέθηκεν εἰς μειοδοσίας, παραδόξως καὶ τόσον ἀργὰ καὶ εἰς τόσῳ μικρὰ *δηλιγαρνίζω* καὶ παραδεχόμενος τὸ τοῦ ἀντιπάλου του πρόγραμμα τῶν οἰκονομιῶν. Ἄλλ' ἔχει, βλέπετε, τώρα πρῶχειρον τὴν πρώτην ὕλην ἐξ ἧς δύναται νὰ μορφώσῃ ἀφοσιωμένους σταυρωτῆδες, ἔχει τοὺς ἐκ τῆς δούλης Ἑλλάδος φρεσκοφερμένους ἐθελοντάς, οἱ ὅποιοι βλέποντες στέμμα ἑλληνικόν, οἱ κατακαμένοι, καὶ σημαίαν ἐλευθερίας Ἑλλάδος εἶναι πρόθυμοι, ἐν τῷ πρῶτῳ ἐνθουσιασμῷ των, νὰ δουλέψουν ὡς σκλάβοι καὶ ἀμισθὶ ἀκόμη τὸν Βεζίρην αὐτῆς.

Διὰ τοῦτο ἅμα κενωθῆ μία θέσις χωροφύλακος ἀπαλλασσομένου τῆς ὑπηρεσίας, εὐρίσκονται μνηστῆρες αὐτῆς ἄφρονοι, εὐτυχέστεροι τῶν τῆς Πηνελόπης, ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὀπλίζεται τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ προθύμως δέχονται τοῦ σταυρωτῆ τὴν θέσιν.

Καὶ στὰ δικά σας κλητῆρες. Θὰ ζητηθῶν καὶ θὰ εὐρεθῶν ἐθελοντάς *μειοζητοῦντες*, διὰ νὰ σὰς πάρουν τὰς θέσεις. Ἄν ἐξακολουθήσῃ μάλιστα ἡ ὑποτίμησις τοῦ ἑλληνικοῦ μολύβδου ἐν Ἀγγλίᾳ, θὰ ἔχετε φοβεροὺς ἀντεραστὰς τῶν θέσεων ὑμῶν τοὺς Λαυριούχους ἡμῶν.

Ἄρης ζητῶν τὸ φῶς του. — Εἰς τὰς σπουδαίας συναδέλφους ἔγεινε πολὺς λόγος περὶ φωτισμοῦ τοῦ Πεδίου τοῦ Ἄρεος, ὅπου ἡ Ἑταιρεία τοῦ Φωταερίου δὲν ἠδύοκῃσεν εἰσεῖτι νὰ στήσῃ τοὺς εὐσεβεῖς τῶν φανῶν αὐτῆς. Ἀποροῦμεν πῶς ἡ Ἀφροδίτη αὐτῆ τοῦ *Γκαζ* δὲν ἐσπευσε νὰ φανῆ εὐσπλαγχνικῆ πρὸς Ἄρην ζητοῦντα τὸ φῶς του!

Ἡ Ἀθησινία ἐν Ἀθήναις. — Ὁ δημοτικὸς σύμ-

βουλος κ. Δ. Μ. Καλλιφρονᾶς, ἐν τῇ προχθεσινῇ συνεδριάσει τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, («ὑποδεικνύων (ὡς ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ *Ἐφημερίδι*) τὰς ἐν τῇ *Λεγομένῃ Ἀθησινίᾳ* καταλήψεις οἰκοπέδων, συνέστησε τῷ κ. Δημάρχῳ τὴν τακτοποίησιν τοῦ μέρους τούτου τῆς πόλεως». Ἄμὰν ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ *Ἀθησινία* μας; Ἐχει περὶ αὐτῆς εἰδήσιν ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης, ἡ Ρὰς Ἀλούλας, ἡ ὁ ἡμέτερος Παρίσις:

Ἡ μήπως, ἀφότου ἐξέλεξαν αἱ Ἀθῆναι: *δημαρχον* τὸν κ. Φιλήμονα, ἐμεγάλωσαν, ἐφούσκωσαν τόσον, ὥστε νὰ περιλαμβάνουν εἰς τοὺς κόλπους των καὶ μίαν Ἀθησινίαν; Ἄλλ' αἱ στειρευμένοι βρῦσις ἡμῶν διαψεύδουν τοιαύτην ἀξίωσιν, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, ἐκ τῶν πληροφοριῶν τοῦ Ἀθησινιοδίου φίλου ἱατροῦ Παρίση, ἡ Ἀθησινία κολυμβᾷ εἰς τὰ νερά.

Νεροῦ περίσσευμα καὶ ἔλλειμμα. — Αἱ δύο αὐτὰ λέξεις κηρύττουν πόλεμον κατ' ἀλλήλων. Ἡ μία διαψεύδει τὴν ἄλλην. Καὶ ὅμως συνυπάρχουν παρ' ἡμῖν, καὶ μὰ τὸν ἀθάνατον Σουμαρίπαν μας. Ἄλλαι συνοικίαι διψοῦν καὶ βασιανίζονται, ὡς ἄλλοι Τάνταλοι, βλέπουσαι εἰς ἐφημερίδας τὸ διατυμπανιζόμενον περίσσευμα τοῦ νεροῦ, καὶ ἄλλαι ἀπολαύουσι νυχθημερὸν τοῦ ἡδυτάτου κελαρύσματος κρήνης ἀενάως ἀνοικτῆς, ἀφ' ἧς ἐλευθέρως χύνεται καὶ χάνεται τὸ νερό. Οὕτω, διὰ νὰ μὴ πηγαίνωμεν μακρὰ, εἰς τοῦ Ψυρρῆ, ὑπάρχει βρῦσις, ἐκ τῶν σουτσειῶν ἐκείνων, μὴ ἐννοοῦσα νὰ κάμῃ διακοπὰς. Τρέχει, τρέχει, τρέχει ἀθυρόστομος, φίλε Σουμαρίπα, καὶ σοῦ φέρει ἔλλειμμα μ' ὄλο σου τὸ περίσσευμα. Ἡ βρῦσις αὐτῆ διὰ σὲ εἶναι ἄλλος Βλαχάνης ἀφαιρῶν ὅτῳ σὺ συνάζεις.

Σουμαρίπα, Σουμαρίπα
Βούλλωσέ την τέτοια τρύπα.

Ἄγγαρεία δημοσίων ὑπαλλήλων. — Μετ' ἐκπλήξεως ἐβλεπόν τινες πρό τινος, ἐκεῖ πρὸς τοὺς Ἀμπελοκήπους ἐργαζομένους, σκάπτοντας πολυαριθμούς δημοσίους ὑπαλλή-

νιος καταρράκτης ἤρξατο πάλιν μυκώμενος, ὁ δὲ ποταμὸς ἐπαναλαμβάνων τὸν ροῦν αὐτοῦ, ἐξώθησε μακρὰν τὸ πένθιμον ἀκάτιον.

Τότε ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Μουράτ ἐξηγέρθη φλογερὰ ἐπιθυμία νὰ ζήσῃ διὰ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του, ἂν ἐπεσε θῦμα θηριώδους τινὸς δολοπλοκίας.

Περὶ τοῦ θησαυροῦ δὲν ἐσκέπτετο πλέον.

Ἡθέλησε νὰ φύγῃ. Ἄλλ' ἦτο δυνατὴ ἡ φυγὴ εἰς ἓνα δυστυχῆ ἀποπλανηθέντα εἰς τὰ βάρη ἀδιεξόδου ὑπογείου, χωριζόμενον ἀπὸ τῶν ζώντων δι' ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων;

Ὁ Μουράτ δὲν ἠδύνατο νὰ σκέπτεται περὶ παλινδρομήσεως. Ἡ σιδηρὰ πύλη ἦν κακοῦργοι ἐκλείσαν ἀναχωροῦντες τῷ ἔφραττε τὴν ὁδόν.

Ἡ δεξαμενὴ ἐφαίνετο κλεισμένη πανταχόθεν ὑπὸ τειχῶν τερατωδῶν τὸ πάχος.

Τότε ἐνθυμήθη ὅτι πρὸ μικροῦ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰδίας γωνίας ὅπου κατέφυγεν, εἶχε διακρίνει ῥωγμὰς πρὸς τὴν βάσιν τοῦ τοίχου..

Ἡ ὁδὸς τῆς ἐλευθερίας ἦτο ἴσως ἐκεῖ.

Ἐπεσεν αὐθις πρηνῆς καὶ ὑπὸ τὴν λάμπιν τοῦ φανοῦ τοῦ διέκρινεν ἐπὶ τῶν λίθων οἵτινες ἤγγιζον τὰς πλάκας τοῦ κρηπιδώματος μακρὰν ῥωγμὴν ἀρκούντως ὁμοίαν πρὸς ἀριστήρα.

Ἐκ τῆς σχισμᾶδος ταύτης διήρχετο ἄηρ ζωηρὸς καὶ ξη-

ρὸς, ὅστις δὲν ἀπέπνεεν ὑγρασίαν καθὼς ἡ πυκνὴ ἀτμόσφαιρα τῆς σιέρνας.

Ἡ ζωογόνος πνοὴ ἣτις ἐθώπευε τὸ μέτωπόν του τῷ ἐφάνη εὐόλιανος. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ δροσερὰ αὐτῆ αὔρα τῷ ἀνήγγελλε τὴν ἡμέραν, καθὼς ὁ θαλὸς τῆς ἐλαίας ὁ εἰς τὸ ράμφος τῆς περιστερᾶς ἀνήγγειλε τὸ τέλος τοῦ κατακλισμοῦ εἰς τοὺς ἐπιβάτας τῆς κιβωτοῦ.

Καὶ ἀδιστακτικῶς, χωρὶς νὰ κυττάξῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ὤθησε τὸν φανόν του εἰς τὴν σχισμᾶδα, καὶ προσεπάθησε νὰ εἰσδύσῃ εἰς αὐτήν, χωρὶς νὰ ἤξεύρῃ ἂν δὲν θὰ συναντήσῃ ταχὺν θάνατον, ἦττον φρικώδη τῆς βραδείας ἀγωνίας ἣτις ἀνέμενον αὐτὸν ἐν τῇ δεξαμενῇ.

Ἰτωσ ἡ ὁπῆ ἐκεῖνη δὲν εἶχε διέξοδον, καὶ ὁ Μουράτ, εἰσερχόμενος, δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐξέλη, διότι εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀτραποῦς ἡ ἐπιστροφή εἶνε πολλάκις ἀδύνατος.

Εἶναι τῶντι εὐκολώτερον νὰ ἔρῃ τις χερσὶ τε ποσὶ τε ἐπὶ τὰ πρόσω ἢ νὰ ζητῇ τὸν δρόμον του πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τῶν ποδῶν.

Ἄλλ' ὁ υἱὸς τοῦ Μαχμούτ Βέη εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ παλινδρομήσῃ.

Ἦτο ἰσχυρότατος καὶ διωλίσθησεν ἀκόπως εἰς τὴν ὀπλὴν ὅπου βεβαίως ποτὲ δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ πασσᾶς, διότι πάντες οἱ πασσάδες ἔχουσιν ἀξιοσεβάστων εὐσαρκίαν.

Ἐν Τουρκίᾳ ἕκαστος πυχύνεται κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν βαθμὸν αὐτοῦ.

λους εἰς ἓν κτήμα περὶ τοῦ ὁποίου εἰσέτι δὲν ἐμάθομεν εἰς ποῖον ἀνήκει. Βασιλικά κτήματα ἐκεῖ δὲν εἶναι, ὑπουργικά ἐπίσης. Τίνος λοιπὸν νὰ ᾔτο ὄλον ἐκεῖνο τὸ ἡγγαρευμένον φουσάτο καὶ τίνος τὸ οὐτῶ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των ἡγγαρευμένων καὶ εἰς βάρος τοῦ δημοσίου καλλιεργούμενον κτήμα; Ἐὰ φροντίσωμεν νὰ μάθωμεν, μεταβαίνοντες διὰ τοῦ **τράμ** εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, καὶ σταθμεύοντες πρὸς ἀναψυχὴν εἰς τὸ Καφεῖον τοῦ τελευταίου σταθμοῦ, διότι πολλὰ λέγονται περὶ ἐνός ἐκεῖ προσώπου, τὰ ὁποῖα ὑποθέτομεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὡς συκοφαντίας καὶ εἴθε νὰ εἶναι τοιαῦται. Ἐπίσης πολλὰ λέγονται καὶ περὶ τίνος ἐκεῖ ἀποπειράς πρὸς τετραγωνισμόν ἐνός κτήματος, ἐπὶ βλάβῃ ξένης περιουσίας.

Ποῦ τὴν πᾶν τὸν κλάρα μερικοί;



Λαυριοχαυδίακωμ. — Ἐκεῖνα τὰ διατυμpanισθέντα περὶ πωλήσεως μεταλλείου τῆς Μικρῆς Ἀσίας εἰς Ἀγγλικὴν ἐταιρίαν, μὲ κέρδος πολὺ, καὶ ἄλλαι ἐπιτηδεῖαι **ρεκλάμαι**, διὰ τινων σπουδαίων συναδέλφων, περὶ καταπληκτικῶν ἀλμάτων τῶν ἐσόδων τῆς ἐταιρίας ἐπήνεγκον ἑκτακτον ἀνακρίξην πρὸς τὰ ὕψη τῶν λαυρωτικῶν μετοχῶν. **Ἡ μαζέταις** τοῦ χρηματιστηρίου ἐχύθησαν ν' ἀγοράσουν. Οἱ μεμνημένοι παικται ἐπώλουν καὶ ἐπώλουν. Ἐπειτα **μπάμ!** μία εἰδησις ἐξερράγη ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ περὶ ὑποτιμήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ μολύβδου ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ εἰ δύο σχεδὸν ἑκατομύρια δραχμῶν ἀνήλθεν ἡ ζημία τῶν θυμάτων, οἱ δὲ διαδύσαντες τοῦ μολύβδου τὴν ὑποτίμησιν ἔσπευσαν ν' ἀγοράσουν ὑποτετιμημένας τὰς μετοχὰς καὶ οὕτω τὴν ἔκαμαν. Ὡ Βλαχάνη τί μηδενικὸν εἶσαι ἀπέναντι τοιούτων ἀρπάγων!



20,000 ἐπιστολῶν. — Σπουδαία συναδέλφος ἀνεγράψεν εἰδήσιν καθ' ἣν ἐκάθησαν 20,000 ἐπιστολῶν ἀπὸ τοῦ 1840 ἐν τῷ ταχυδρομείῳ μὴ ζητηθεῖσαι ποτὲ, ἢ μὴ εὐρουσαί τον ἔχοντα λαμβάνειν αὐτάς. Ποῖος τὰς ἐμέτρησεν ἄρᾳ γε

καὶ διατι δὲν μᾶς λέγουν ἐὰν ὑπῆρχον καὶ συστημένοι μεταξὺ αὐτῶν; Τί μυστήρια!



Δίκη ἐπὶ φόνῳ. — Σήμερον δικάζεται ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ ὁ ὑπὸ τὸν Λυκαβητὸν φονεύσας τὴν σύζυγόν του, ἣν συνέλαβεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ μοιχευομένην μετὰ χωροφύλακος ἔραστου τῆς. Ἐκαστος τῶν ἐνόρκων ἄς θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἄς ἐρωτήσῃ ἑαυτὸν τί θὰ ἔπραττεν εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀτιμασθέντος συζύγου καὶ ἄς δώσῃ τὴν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψῆφόν του.



Οἱ ἀποκεντρωτικοί. — Οἱ ἀποκεντρωτικοὶ ἐδήλωσαν ὅτι **οὐδεμίαν** ἀπολύτως σχέσιν ἔχουσιν ἢ συνεννόησιν πρὸς ἄλλο ὑπάρχον ἢδ' ἢ σχηματιζόμενον κόμμα. Ἴδου ἀληθεῖς τηρηταὶ τοῦ προγράμματος αὐτῶν ἰδου ἀληθεῖς Ἰσραηλιταί, ἐν οἷς δόλος οὐχ ὑπάρχει. Εἶπον:

— Εἴμεθα **ἀποκεντρωτικοί**.

Καὶ ἀποφεύγουν πᾶν κομματικὸν κέντρον.

Ἔχουν τόσην ἀποτροπὴν πρὸς τὸ Κέντρον, ὥστε καὶ ἂν ἐθυσιάζετο δι' αὐτοὺς ὁ διευθυντὴς τῆς **Μεγάλης Βρετανίας**, θὰ τὸν ἀπέφευγον διότι ὀνομάζεται **Κέντρος**.



Μεταξὺ δύο:

— Ἀπορῶ πῶς ἐκεῖνος ὁ Μομφερράτος ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι **ἀποκεντρωτικός**.

— Πῶς!

— Ἀμ' εἶναι δυνατόν ν' ἀποκηρύττῃ τὰ κέντρα τέτοια μέλισσα, μὲ τόσης εὐρυΐας **κεντρί**;

ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΤΟΥ ΜΩΡΙΑ.

Ἐραία ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀνατεθῇ εἰς μόνον Ἕλληνας γλύπτας ἡ κατασκευὴ ἀνδριάντος τοῦ Γέρου τοῦ Μωριά καὶ νὰ χυθῇ ἐξ ὀρειγάλκου ἱστορικῶν κανονίων τοῦ ἀγῶνος, ἀλλ'

Ὁ Μουράτ εὐτυχῶς ἦτο εἰσέτι ἀπλοῦς ἐφέντης.

Μετὰ τοὺς ὤμους οἵτινες δυσκόλως ἐπέρασαν, ἠκολούθησεν ἄνευ δυσκολίας τὸ λοιπὸν σῶμα.

Παρετήρησε πρῶτον εὐθὺς ὅτι τὸ λίαν χαλικῶδες ἔδαφος ἐφ' οὗ εἶπε δὲν ἦτο ὀριζόντιον, ἀλλ' ὀλίγον ἀνωφερές.

Ἡ κεραλή του ἦτο ἥδη ἐπαισθητῶς ὑψηλότερον τῶν ποδῶν του, ἢ δὲ θέσις αὐτῆ ἦτο καλλίστη, διότι ἡ ἐναντία ταύτης θὰ τῷ ἐπέφερον ἀσφυξίαν καὶ διότι ἡ στενὴ ὀπὴ ἐφαίνετο λοξῶς ἀγούσα πρὸς τῆς γῆς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ὁ Μουράτ λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης, ἤρξατο παρευθὺς συρβόμενος, ὡς ἠδύνατο, εἰς τὸ στενὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπληροῦτο σχεδὸν ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ σώματός του.

Ὁξείαι πέτραι τῷ ἐσχιζον τὸ στῆθος, ἐξέχουσαι γωνίαι τῷ ἐμωλώπιζον τοὺς ὤμους.

Ἡθιάνετο μάλιστα ἐκ διαλειμμάτων πτέρυγας νυκτερίδων ψαυούσας τὸ πρόσωπόν του, καὶ αἱ χεῖρές του ἡγγίζον ἐμίοτε τὸ παγερὸν δέρμα ὄφως ἀφυπνιζομένου ἐν τῷ φωλεῷ του.

Ὀλίγον τὸν ἔμελε. Ἡ ἐλευθερία θὰ ἦτο εἰς τὸ τέρμα τῆς δυσχεροῦς ταύτης ἀτραποῦ. Δι' αὐτὸν ἦτο ἡ ὁδὸς τοῦ παραδείσου.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Μουράτ ἐστάθη διὰ ν' ἀναπνεύσῃ.

Ἐξήκολούθη: κρατῶν τὸν φανὸν αὐτοῦ, καὶ φρονιμῶς ποιῶν δὲν τὸν ἐσβέσε, μοιολότι τὸ φῶς του τὸν ἠνώχλει μᾶλλον.

Ἀσθμαίνων ἀνεπαύθη ὀλίγον· εἶτα παρετήρησεν ὅτι ἡ ὀπὴ

εἶχεν εὐρυνθῇ, καὶ ἐπωφελῆθη τὴν ἀνετωτέραν ἐν αὐτῇ κίνησιν ὅπως ἀνεγερθῇ ὀλίγον ἐπὶ τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν γονάτων ἵνα ρίψῃ τὸ βλέμμα ὑπεράνω τοῦ φανοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, ὅτε εἶδε πῦρ λάμπον ἐπὶ τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς, ἦν ἀπηλπίσθη ὅτι ὁ ἀνακαλύψῃ, δὲν ἠσθάνθη βεβαίως χαρὰν ζωηροτέραν ἐκεῖνης ὑφ' ἧς κατελήφθη ὁ Μουράτ διακρίνας μακρὰν λευκὸν τι σημεῖον.

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἦτο ἴσως μικρὰ τις γωνία τοῦ οὐρανοῦ ἢτο ἡ σωτηρία, ἦτο ἡ ζωὴ.

Ἄλλὰ σκεφθεῖς καλλίτερον, μετενόγησε διότι ἐπίστευσε τόσῳ ταχέως εἰς τοσοῦτον ἀνέλπιστον εὐτυχίαν.

Θὰ ἦτο νυξ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φέγγῃ οὕτως ὁ οὐρανὸς ὃν δὲν ἐφώτιζεν εἰσέτι ἡ αὐγή.

Ὁ Μουράτ δὲν εἶχεν ἀριθμῆσαι τὰς ὥρας ἀφ' ἧς ἐρρίφθη εἰς τοὺς σκοτεινοὺς δρόμους, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐπλησίαζεν ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Ἄλλ' οἷοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἐκεῖνος ὁ αἴφνης ἐμφανιζόμενος φάρος, ἔσπευδε νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, καὶ ἤρχισε νὰ ἔρρηθαι θαρραλέως.

Ἄϊσιον σύμπωμα· ὅσῳ προεχώρει, τόσον ἀποτομωτέρα ἐγίνετο ἡ ἀνωφέρεια.

Προφανῶς ἡ ὁδὸς ἀπομακρύνεται τοῦ κέντρου τῆς γῆς. Μετ' ἀγῶνα ἐνός τετάρτου τῆς ὥρας, ὁ ἐφέντης ἐστάθη πάλιν διὰ νὰ κυττάξῃ.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἀμφέβαλε πλέον.

ἀς σπεύσωσι πρὶν ἢ πωληθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ λείψανα τῆς δόξης ἡμῶν ὑπὲρ τοῦ ἰσοζυγίου ἢ τοῦ περισσεύματος. Ὁ ἀνδριάς θὰ παριστάνῃ τὸν Θεόδωρον Κολοκοτρώνη ἐφιππον, ἐν πολεμικῇ στολῇ, μὲ τὴν ἀρειμάνιον περικεφαλαίαν του καὶ θὰ στηθῇ ἐπὶ μνημείου ἐν Ναυπλίῳ ἀνεγερθσομένου ὃ δὲ γλύπτῃς οὐ θὰ βραβευθῇ τὸ πρόπλασμα θ' ἀνταμειφθῇ διὰ δεκακισχιλίων δραχμῶν. Ἐγὼ τοῦ Νκυπλίου, εὔγε τῆς προῖσταμένης τοῦ ἔργου ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ νὰ μὴ γείνη, δι' ὄνομα τῶν Μουσῶν, καὶ ὁ Γέρος τοῦ Μωριᾶ θέμα ποιητικῆς διχωνίσματος. Ἄρκει νὰ γραφῇ τὸ ὄνομά του ἐπὶ τοῦ μνημείου καὶ ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ θὰ περιέχῃται πᾶς ἔπαινος.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Παρὰ διευθυντῶν μεγάλων ξενοδοχείων ἠκούσαμεν ἐπαίνους πολλοὺς περὶ τοῦ κ. Γεωργίου Σ. Μαυρογένους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι καταγοητευμένοι ὅλοι των. Ὁ κ. Μαυρογέννης, ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν ἐργαζόμενος ὡς τηλεγραφητής, εἶναι πρότυπον τοιοῦτου ὑπαλλήλου. Δραστήριος, γοργός, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ πολὺγλωσσος, ὡς ζωντανὸν διεθνὲς λεξικόν, συνεννοεῖται μετὰ παντὸς ξένου, ὡς ἂν ἦσαν καὶ ὁ ξένος καὶ αὐτὸς κάτοχος τῆς βολαπυκικῆς. Οἱ ξένοι, οἵτινες ἔρχονται εἰς συχνὴν μετὰ τοῦ τηλεγραφείου σχέσιν κατευχριστοῦνται βλέποντες τοιοῦτον ὑπάλληλον εὐρωπαϊκῶς μεμορφωμένον καὶ σχηματίζουσαν ἀγαθὴν ἰδέαν περὶ τοῦ βωμείκου, αὐτοὶ οἱ τόσο εὐκόλως ἐνίοτε ἐπιπρεαζόμενοι ἐκ μιᾶς καλῆς ἢ κακῆς ἐντυπώσεως των καὶ ἔτοιμοι νὰ κρίνουν ἐξ ἐνός βωμῆου περὶ ὅλων. Συντελεῖ δὲ πολὺ εἰς τὴν ἀγαθὴν ταύτην ἐντύπωσιν καὶ ἐκεῖνο τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐξωτερικόν του, τὸ πασαλῆδικο καὶ ἡ ὄλη ὄψις τοῦ ἀνδρός προδιαθέτουσα ἀμέσως ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὸ ἱσποτικὸν τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ τὸ ἀφελὲς τῶν τρόπων του καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ πολυτέλεια τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν τὰ λέγομεν, διὰ νὰ τοῦ αὐξήσωμεν τὴν προίκα. Τὸ φίλεργον καὶ δραστήριον αὐτοῦ σὲ ἐκπλήτουν. Ὁ Λούκουλλος αὐτὸς εἶναι τύπος ἐργάτου. Ἡ ἐργα-

σία δὲν τὸν κουράζει. Αὐτὸς κουράζει τὴν ἐργασίαν. Νομίζεις ὅτι μεταλαμβάνει καθ' ἑκάστην καὶ αὐτὸς δυνάμειος ἠλεκτρικῆς, ἥτις τὸν καθιστᾷ ἀκούραστον. Ἐν συνόψει δὲ ὁ κ. Μαυρογέννης εἶναι τόσο πολὺτιμος τηλεγραφητής, ὥσθ καὶ μοναδικὸς συνδαιτυμῶν.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΘΕΑΜΑ

Ἐρχονται! ἔρχονται! ἔρχονται, οἱ λέοντες τοῦ περιωνόμου ἀνά τὴν ὑψηλὸν θηριοδαμαστοῦ, τοῦ ἀμερικανοῦ συνταγματάρχου Μίστερ Μπούν δστις διὰ τὸ ἀτρόμητον αὐτοῦ ἐξέπληξε τὸν Παλαιὸν καὶ τὸν Νέον Κόσμον. Δὲν ἀκούετε τοὺς βρυχηθμούς των; Εἶναι λέοντες ἐκ τῶν φοβερωτέρων τοῦ Ἄτλαντος τῆς Ἀφρικῆς, ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἠρέσκετο κυνηγᾶν, μόνος καὶ ἐν ὄρα νυκτός Γεράρδος ὁ Λεοντοκτόνος ὁγδοηκοντάκις χαράζας ἐπὶ τοῦ κοπάνου τῆς ἀλανθᾶστου καρβίνας του τὴν ἐσκοπῆν ἥτις ἐδήλου τὸν θάνατον ἐνός τῶν τετραπόδων τούτων βασιλείων.

Ἐνταῦθα ἐν ἀνέκδοτον τοῦ Γεράρδου καὶ ἐπανερχόμεθα, δι' ἐνός ἄλματος εἰς τὸν ἀνώτερον τούτου Μίστερ Μπούν.

Ὁ δοῦξ δ' ὤμᾳ λαβὼν παρὰ τοῦ λεοντοκτόνου ὄψρον μίαν λεοντήν, τῇ ἀνταπέστειλε πολὺτιμον καρβίναν ἔχουσαν ἐπαλλήλους τὰ κάτα κάννας, ὅπως, πρὸς ἀνάμνησίν του, συνεχίσῃ δι' αὐτῆς τὰ κάτα τῶν λεόντων κυνηγητικῆ του ἀθλα. Ὁ δὲ Γεράρδος ἐδέγθη τὸ ὄψρον ἀλλὰ τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὴν ὀπλοθήκην του, ἀπαντῶν εἰς τὸν δοῦκα ὅτι τὸ ὄψρον του τὸν τιμᾷ μεγάλως, ἀλλὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ χωρισθῇ τῆς παλαιᾶς του καρβίνας, ἥτις τοσάκις διέθυθεν τὴν σφαῖραν τῆς εἰς τὰ κείρια τοῦ θηράματός του.

Ἄλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν Μίστερ Μπούν. Ὁ διάσημος οὗτος θηριοδαμαστής ἐκπλήττει τοὺς πάντας διὰ τὴν μαγνητικὴν δύναμιν ἣν ἔχει τὸ φοβερόν βλέμμα του ἐπὶ τῶν λεόντων, οὓς ἀφίνει νήστεις ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρότερον καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν κλωθὸν αὐτῶν, ὡς θὰ εἰσῆρχετο τις εἰς τὸ δωμάτιον τῆς . . . πενθερᾶς του, τοὺς μαστιγόνει ἀνηλεῶς, τοὺς ἐρεθίζει, τοὺς ἐξαγριώνει, τοὺς κάμνει νὰ βάλλουν βρυχηθμούς ποιούντας τρέμειν τοὺς ἐν ἀσφαλείᾳ θεατὰς, καὶ διὰ τοῦ ἐπ' αὐτῶν προσηλωμένου βλέμματός του τοὺς κρατεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του, ὡς κυνάρια.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπεδείκνυε ποτε τὴν τέχνην του εἰς τὸν Σουλτάν Χαμήτ.

Ὁ δὲ Σουλτάνος τὸν ἐθαύμασεν, ἀλλ' εἶπεν αὐτῷ:

— Τοὺς λέοντας αὐτοὺς τοὺς ἔχεις ἀπὸ σκύμνος συνήθισαι καὶ δὲν σε πειράζουν, ἂν ὅμως εὐρίσκεσο ἀφῆνας ἀπέναντι ἀγρίου θηρίου.

Ἡ ἡμέρα ἔλαμπε πρὸ αὐτοῦ, ἡμέρα ἀρκούντως ἀμυδρά, λυκαυγὲς ὅπερ καθίστα λαμπρότερον ἢ πρὸς τὸ σκότος τῆς διόδου ἀντίθεσις.

Ὁ Μουράτ ἀναθαρρήσας προὐχώρησε καὶ μετ' ἀπάτου χαρᾶς εἶδεν ὅτι τὸ φωτεινὸν σημεῖον ἐξωγκοῦτο ταχύτατα.

Μετὰ δέκα λεπτά ἔφθασεν εἰς τὸ ἀνοίγμα τῆς ὀπῆς ὅπου εἶδεν ὅτι τεράστιαί ρίζαι διεσταυροῦντο πρὸ τῆς κορυφῆς τῆς ὑπογείου διόδου.

Εὐτύχημα καὶ τοῦτο, διότι προτιμότερον ἦτο νὰ ἐξέλθῃ εἰς κῆπον ἢ εἰς κοιμητήριον, παρὰ εἰς συχνάζόμενον μέρος τῆς πόλεως.

Ὁ Μουράτ εὗρε διόδον διὰ μέσου τῶν ριζῶν καὶ ἐξῆλθε τῆς ὀπῆς προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὕρισκετο.

Ἐπέφωσεν ἡ ἡμέρα, ὃ δὲ ἀμαυρὸς εἰτέτι οὐρανὸς ἐφάνη εἰς τὸν ἐφέντην ἀναμέσον τῶν κλάδων κολοσσιαίου δένδρου, οἵτινες ἐσχημάτιζον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ δῶμα διὰ φυλάματος.

Τὸ δένδρον ἦτο ἡ περιβόητος πλάτανος τῶν Γιαννιτσᾶρων, μάρτυς προαιώνιος τῶν στάσεων καὶ ἀνταρσιῶν αὐτῶν, οὗ ὁ τεράστιος κορμὸς φέρει εἰσέτι τὰ ἔχνη τῶν στρατοπεδικῶν αὐτῶν πυρῶν.

Ὁ Μουράτ εἶχε κατέναντί του τὸ Ὅρτᾶ καπουσί, τὴν πύλιν τῆς δευτέρας αὐλῆς τοῦ σεραγίου, καὶ ὀπισθὲν του τὸ Μπάμπ Χουμαγιούν, τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν, τὴν κρήνην τοῦ σουλτάν Ἀχμέτ καὶ τὸ δῶμα τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Τότε ἐνόησε διατὶ παρήλθεν ὅλη ἡ νύξ κατὰ τὴν κινδυνώδη αὐτοῦ πορείαν.

Ἐκ τοῦ σημείου ὅπου νῦν εὕρισκετο μέχρι τῶν ἀψίδων τοῦ ὑδραγωγείου, ὁπόθεν ἤρχισεν ἡ πορεία, ὑπῆρχεν ἄνω τῶν δισχιλίων μέτρων ἀπόστασις κατ' εὐθείαν γραμμὴν.

Ἡ πρώτη αὐλὴ ἦτο ἔρημος κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν, μολοντί εἶναι πρὸς πάντας ἀνοικτή.

Ὁ Μουράτ ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ. Μετὰ τόσῳ περιπετειώδη ἐκδρομῇ ἐπόθει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ πρὸ πάντων νὰ καθησυχάσῃ τὴν μητέρα του.

Διερχόμενος τὴν πρὸ τῆς Ἀγίας Σοφίας πλατεῖαν συνήτησεν Ἑλληνας οἵτινες προσέβλεψαν αὐτὸν ἀποροῦντες καὶ μὲ ὑποπτον βλέμμα.

Τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κατεσχισμένα καὶ ὅτι ἐλησμόνησε νὰ σβέσῃ τὸν φανὸν του. Τὸν ἔσβυσε δὲ παρευθὺς, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ ἐτράπη γοργὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Βλάχκα-Μποστᾶν διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν κακόβουλον περιέργειαν τῶν παρατηρούντων αὐτὸν, οἵτινες τὸν ἠκολούθησαν διὰ τῶν βλεμμάτων ἐνφ' διήρχετο τὸν ἀρχαῖον ἱππόδρομον τοῦ Κωνσταντινίου.

VI

Ὁ Γαλατᾶς εἶναι πρόσπειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, χριστιανικὸν μᾶλλον ἢ εὐρωπαϊκόν.

πρώτην φοράν ἀμειβάλλω, ἂν θά κατώρθωσες νά μὴ σὲ κατασπαράξῃ.

Ἐγώ μαι πρόθυμος, μεγαλειότατε, ἀπάντησεν ὁ μέγας θηριοδασμαστής, νά ἀντιμετωπίσω οἰονδήποτε θέλετε θηρίον, λέοντα, τίγριν ἢ ἄρκτον.

Σημειωτέον ἐνταῦθα δεῖ τὴν ἄρκτον κατὰ πρόθεον ἤρχισε κυνηγῶν ὁ ἀμερικανὸς λεοντοδασμαστής.

Τότε τὸν ὠδήγησαν ἐπὶ παρῶσι τῶ Σουλτάνου, εἰς κλωθὸν τίγρεως τῆς Βεγγάλης. ἐκ τῶν λεγομένων βασιλικῶν καὶ τῶ εἶπον νά εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸν κλωθόν.

Ὁ ἀτρόμητος Μποῦν ἀνοίγει τὸν κλωθὸν ἀδιστακτικῶς καὶ εἰσέρχεται.

Ἡ τίγρις καρμπυλῶνει ὡς τοῦρον τὴν σπονδυλικὴν αὐτῆς στήλην ἀναπηδῶν καὶ χύνεται κατεπάνω του. Οἱ παριστάμενοι ὠχρῶσι, βιάζονται φρίκης κραυγὴν, ἀλλ' ὁ Μποῦν ἐντελῶς ἀτάραχος, κεραινοδολεῖ διὰ τοῦ βλέμματός του τὸ θηρίον. ὕπερ ἐπαναπίπτει χαμαὶ ἀδρανές. Γενναῖον σουλτανικὸν ὄρωρον ἀντήμειψε τὴν γενναϊότητά του.

Ὁ Μίστερ Μποῦν εἶναι συνταγματάρχης κερδίσας τὰ γαλόνια του ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν, ὅπου διεκρίθη ὡς ἀνδρείοτατος πολεμιστῆς καὶ ἐκυρῆευτε δύο φρούρια. Θηριοδασμαστής δὲ ἔγεινεν ἀφ' οὗτου ἔπεσε θύμα ἀγρίων θηρίων ὁ πατήρ του, ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν τέλῃν.

Ἡ σωματικὴ του ῥώμη εἶναι σπανία. Ὅτε ἤλθεν ἐνταῦθα πρὸ πέντε ἐτῶν, ἐκρήμνισε διὰ τῶν χειρῶν, τῶν ποδῶν καὶ τῶν ἡρακλείων ὤμων του ὀλοκλήρους τοίγους διὰ νά χωρῆσθαι νά εἰσέλθῃ εἰς τὸν κήπον ἐξοχικοῦ θεάτρου ὁ κλωθὸς τῶν θηρίων του, κλωθὸς τεράστιος δι' ὃν ἐδαπάνησεν ἑπτὰ χιλιάδας φράγκων καὶ ὅστις ἔχει εὐφροσύτην μηχανισμὸν. Ἐχει νομφευθῆ τρεῖς ἢ τετράκις μέγρι τοῦδε χηρῶν ἐκ βρώσεως τῶν γυναικῶν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν θηρίων του.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἔξοχος λεοντοδασμαστής ὅστις θά μᾶς τιμῆσῃ ἐκ δευτέρου διὰ τῆς ἐπισκέψεώς του, χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ φίλου κ. Παναγῆ Τσίγκρη ἢ Ἀρούρα, εἰς ὃν τρέφει ἰδιαιτέραν συμπάθειαν, ὡς ἄνθρωπον εὐθὺν καὶ εὐκρινῆ, διότι ὁ Μποῦν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ὑποκρίτας καὶ δολοῦν. Ἐν γένει δὲ ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς Ἕλληνας. Ὅτε εὐρίσκειτο ἐν Ῥωσίᾳ τῶ ἔλθον :

— Ἐὰν πᾶς ἴσθῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, νά φοβῆσθαι.

— Γιατί;

— Γιατί ἐκεῖ εἶναι κακοῦργοι οἱ ἄνθρωποι.

Καὶ ὁ Μποῦν δεικνύων τὰ θηρία του, ἀπήτησε :

— Χειρότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἔχω ἔστω κλωθὸν μπορεῖ νά ᾤναι;

Ἐλλῶν δ' ἐνταῦθα τὴν πρώτην φοράν καὶ ἀναστραφίς μετὰ τῶν ἰδικῶν μας, μάλιστα δὲ μετὰ τοῦ Δερβίτη ἐκείνου Παναγῆ Τσίγκρη μας, τοῦ Ῥᾶς Ἀρούρα τοῦ ἀθηναϊκοῦ λαοῦ, κατενθουσιάσθη ὑπὲρ ἡμῶν.

Τώρα μᾶς ἔρχεται καὶ μὲ λαμπρῶς κατηρτισμένον ἱπποδρομικὸν καὶ γυμναστικὸν θιάσον ὑπὸ τὸν ἐξαιουστὸν ἐν Εὐρώπῃ κ. Γκρέγκορη, μὲ δεκατρεῖς γυναίκας ἐκτελοῦσας πρωτοφανῆ γυμναστικὰ παίγνια, μὲ ὄνους σοφοὺς, μὲ γόβρους, οἱ ὅποιοι εἶναι τόσον νοήμονες καὶ ἐκτελοῦν τισφ δύσκολα πράγματα, ὥστε νομίζεις ὅτι κατὰγονται ἀπὸ κανένα πρόγονον σωθέντα ἐκ τῆς δαιμονισμένης ἐκείνης ἀγέλης τῶν γόβρων καὶ τῆν εἰσήγαγε τὰ δαιμόνια καὶ ἦν ἐπνίξεν ὁ Χριστὸς, χωρὶς ν' ἀποζημιώσῃ τὸν ἰδιοκτήτην αὐτῆς, καθὼς καὶ ὁ Μακράκης συνομολογεῖ.

Ἄλλ' ἐξ ὅλου αὐτοῦ τοῦ προσωπικοῦ ἐκεῖνος ὁ ὅποτος θά κάμῃ ἐδῶ φουρόρε εἶναι ὁ κωμικός του ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ἄνθρωπος ὁ ὅποτος ἐπλάσθη διὰ νά κάμῃ καὶ τῆς πέτραις νά γελῶν. Λοιπὸν ὡ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐτοιμασθήτε πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ μοναδικοῦ τούτου θιάσου.

Τὸ περιεργον εἶναι ὅτι ὁ Μποῦν ὀνομάζεται Δανιὴλ. Φέρει, ὡς βλέπετε, τὸ ὄνομα τοῦ προφήτου ἐκείνου ὅστις καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἐρρίφθη ζῶν εἰς λάκκον πλήρη λέοντων, ἀλλ' ἐξῆλθε σώος, διότι τὰ θηρία τὸν ἐσεβάσθησαν, τοῦθ' ὕπερ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς μὴ πι-

στεύοντας τὰ θαύματα νά συμπεράνωσιν ὅτι ὁ προφήτης οὗτος ἦτο δεινὸς λεοντοδασμαστής.

Μεταξὺ δύο :

— Ἄν χυθῶν ὄξω ἀπὸ τὸ κλωθὸν τῶν τὰ λεοντάρια τοῦ Μποῦν, ποῦ πρέπει νά τρέξῃ κανεὶς γιὰ νά γλυτώσῃ;

— Στὸ κλωθὸν τῶν.

Τελευταία ὥρα.— Ἐφθασεν, ἐφθασεν ὁ περίφημος θηριοδασμαστής!

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Κυρίως : — Σ. Μ. Παλαξιδίου, Γ. Γεώργ. Κόρινθον, Χ. Β. καὶ Τ. Λάρισσαν, Ε. Ι. Λάρισσαν, Π. Α. Πύργον, Γ. Η. Χαλκίδα, Γ. Ρ., Θ. Κ., Α. Μ., Α. Π., Α. Τ. Πάτρας, Θ.—Γ. Ζ. Κ. Τσ., Ε. Κ. Σύρον, Δημ. Κρ. Ἀγρίνιον, Α. Π. Ἀγίναν, Α. Γ., Α. Η., Ε. Ν., Γ. Η., Γ. Δ. καὶ Β. Τ. Ἀμφισσαν, Ν. Α., Ι. Ζ., Α. Τ. Βόλον, Φ. Α., Κ. Ε. Γ. Ἀλεξάνδρειαν, Ν. Χ. Κάρρον, Σ. Η. Χερμπίον τῆς Αἰγύπτου. Παρακαλεσθε ν' ἀποστείλητε ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν σας. Κον Μ. Κ. Ἀμφισσαν ἑλήφθη εὐχαριστοῦμεν. Σ. Ρ. Ζίφταν τῆς Αἰγύπτου, ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.



Τῶ ἐκ Ναυπλίου ἐπιστεῖλανται. — Ἐγὼ σοῦ λέγω ὅτι αὐτὰ ποῦ ἔγραψες ἦσαν ἀριστοεργήματα, ἀλλὰ ποῖται στῆλαι Times θά τὰ ἐχωροῦσαν : Ἄ ! λίμα!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ὉΡΑ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΑΣΚΑΡΗΣ ΤΗΣ ἌΩΡΑΣ — Τρέλλα πλέον τοῦ ἐκόλλησε μὲ τὰς ἐξελέγξαις τοῦ κ. Τρικουπῆ. Λὲς καὶ ἦκουσε τοῦ ΡΑΜΠΑΓΑ λέγοντος αὐτῶ εἰς τὸ ποίημά του ἀ' ἄχ' τους ὄλους ἀ' ἄχ' τὸς ἔλον ἐμαυτό σου, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἔψαξε τὸ Ταμετον τῆς ἌΩΡΑΣ ποῦ κ' ἐξεμανέρωσεν ἐλλειμματικῶν τὸν Μιχάλη τῆς διὰ 3,800 δραχμᾶς τὸν ἐστρώμαξ δὲ ἀμέσως εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ πιστεῦομεν ὅτι θά τὸν στείλῃ συντροφίᾳ τοῦ κ. Βλαχάνη καὶ συντροφίας, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν χαρίζεται εἰς τοὺς τοῦ κόμματος αὐτοῦ, ἀλλ' ἐνεργεῖ ἀμερολήπτως. Τοῦ ἔχομεν ὅμως χάρι νά μὴ περιορισθῇ εἰς τέτοια ποτικᾶκια τραγανίζοντα μικρὰ παξιμαδῶκια ἰδιωτικὰ ἄλλως τε, ἀλλὰ νά γραπώσῃ καὶ ἄλλους μεγάλους ποτικᾶκαρους, οἱ ὅποιοι τρίβουν τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως βλέποντες ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Λογιτηρίου ἢ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἢ ἀπὸ ἄλλου μεγαλειτέρου ὕψους, τοὺς βλάκας ὅτινες συνελήφθησαν. Ὁ καυμένος ὁ Μιχάλης;

ΝΑΡΤΙΑΔΕΣ ΔΙΑ ΠΑΣΣΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΑΣΤΙΧΑ ΔΙΑ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑΙΣ ΜΕ ΤΟΥΡΣΙΑ ΑΝΟΙΦΟΝΤΑ ΤΗΝ ΟΡΕΪΝ ΩΣ ΑΝΤΙΚΑΘΕΙΔΙΑ.— Εἰς τοῦ κ. Παναγῆ Τσίγκρη ἢ Ἀρούρα τὸ Καφετον (Ὁδὸς Ἀθηνᾶς) τρέξατε ὅσο πιστοὶ φίλοι τοῦ ἀληθοῦς νὰ ργίλῃ καὶ τῆς ἀληθοῦς μαστίχας. Μακαριότης καὶ ἀποθέωσις ἐκεῖ σᾶς περιμένει. Εἰς τὸ αὐτὸ Καφετον ὅσοι πειράζεσθε πολὺ ἀπὸ τὴν ζέστην, ζητεῖτε τριαντάφυλλο, πρᾶμα σμυρναϊκόν, καὶ σώζεσθε ἀπὸ τὸν Δρομοκαίτη.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΑΗΣΙΣ.— Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι τοῦ Ἀστωεως πεζογράφου καὶ ποιηταί, νά μὴ μᾶς παίρνουν τὰ καλαμπούρια μας, ἢ ἂν θέν νά τὰ πέρνουν ἄς σημειῶνουν τὴν πηγὴν τῶν τὸ ἡ μὲ ἦτα. Ἐν τῶ φύλλῳ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς μᾶς ἐλωποδύτησαν ἐκ συστάσεως τὸ πρὸς γέντρα λακτίζουιν τῶν ἀποκεντρωτικῶν. Ἄς προσέχουν, διότι, ἐν περιπτώσει ὑποτροπῆς, θά καλέσωμεν τὸν Φὸν Κολοκοτρώνην νά τοὺς φωτογραφίσῃ καὶ τοὺς περάσῃ εἰς τὴν Μέλαιναν αὐτοῦ Βίβλον.

Ὁ Γαλατᾶς συνορεύει μετὰ τοῦ Πέρα. Καθὼς τὸ Πέρα, ὁ Γαλατᾶς καλύπτει τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴν τοῦ λιμένος τοῦ Κερατίου κόλπου. Καθὼς τὸ Πέρα, ὁ Γαλατᾶς εἶναι τόπος σταθερᾶς διαμονῆς τῶν Δυτικῶν.

Ἀποικία Γενουητῶν κατεῖχεν ἤδη αὐτὸν κατὰ τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα ἀψηφούσα τοὺς αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου.

Κατηγορήθησαν μάλιστα οἱ ἀσυνείδητοι καὶ ἀπιστοὶ οὗτοι Γενουῆται ὡς ἰσχυρῶς βοηθήσαντες Μωάμεθ τὸν Β' πρὸς ἄλωσιν τῆς πρωτεύουσας τῶν διαδόχων τοῦ Κωνσταντίνου.

Ἡλπιζον, λέγουν, νά τύχῃσι παρὰ τοῦ νικητοῦ τῆς δια-

τηρήσεως τῶν προνομίων αὐτῶν, πλανώμενοι ἐντελῶς, διότι οἱ νέοι κύριοι τῆς αὐτοκρατορίας τοὺς μετεχειρίσθησαν ὡς δορυλώτους λαοῦς.

Ἀφέθησαν μόνον ἐλεύθεροι νά διαμένωσιν ἐν Γαλατᾷ καὶ νά ἐμπορεύωνται, καθὼς πρότερον.

Ἠρκέσθησαν εἰς τὴν ἀδειαν ταύτην καὶ τὴν ἐπωφελήθησαν θαυμασίως.

Ὁ Γαλατᾶς σήμερον εὐδαιμονεῖ ὅσον καὶ τὸ Πέρα (*) καὶ ἔχει, ὡς ἐγγίστα, τὸν αὐτὸν πληθυσμὸν. (ἀκολουθεῖ)

(*) Αὐτὰ ἐγράφοντο πρὸ τινῶν ἐτῶν.